

[Johannes Jensen.]

„I ethvert amt kan der indrettes en eller flere plejestiftelser for kronisk syge. Flere amter kan med socialministerens godkendelse af ordningen slutte overenskomst om indretning af en fælles stiftelse.“

I henhold hertil oprettede Skanderborg amt sammen med de i amtet liggende købstæder, Horsens, Silkeborg og Skanderborg, en plejestiftelse for kronisk syge, som den 7. februar 1947 foreløbig blev etableret i en afdeling af Skanderborg by- og amtssygehus, idet man senere, når byggeforholdene bedredes, ville bygge en selvstændig plejestiftelse. Inden man nåede så vidt, at man kom til at bygge, trak en af købstadkommunerne sig imidlertid tilbage og ville ikke være med mere, og derefter enedes man om at ophæve fællesskabet fra og med den 31. marts 1949. Det havde næppe været tanken, dengang man startede, at det skulle få så brat en ende, og det var vel nok et stille håb hos de fleste, at spørgsmålet om en plejestiftelse for kronisk syge måtte og kunne løses i løbet af kortere eller længere tid.

De kronisk syge har været samfundets stedbørn, skønt det er dem, der har trængt allerhårdst. Det er om dem, der står i § 39, stk. 2:

„De i stk. 1 omhandlede plejestiftelser er beregnet på at modtage sådanne særlig dårligt stillede kronisk syge eller invalider, som er for besværlige at pleje i et privat hjem, et alderdomshjem eller en arbejdsanstalts sygeafdeling, og som på den anden side ikke anses for egnede til behandling på et almindeligt sygehus.“

Disse folk havde faktisk gået for lud og koldt vand, indtil den højtærede formand for dette høje ting, hr. Steincke, fik lov nr. 181 af 20. maj 1933 om offentlig forsorg gennemført; da åbnedes der mulighed for, at man kunne komme disse vanskeligt stillede mennesker til hjælp. Denne mulighed er imidlertid kun dårligt udnyttet til dato. I 1947, da vi startede i Skanderborg amt, altså 14 år efter lovens gennemførelse, var der udover enkelte private stiftelser kun oprettet 4 eller 5 plejestiftelser udenfor København.

Når det hidtil er gået så trægt med løsningen af denne opgave i amterne, hænger det sammen med, at reglerne i forsorgslovens § 73 om fordeling af udgifterne ved oprettelsen og driften af disse plejestiftelser virker uheldigt, idet udgifterne skal fordeles mellem amtskommunen og de i amtskommunen værende købstæder efter folketal. Jeg skal kort nævnte, at efter de godt 2 års

forløb viste det sig, da man gjorde samtlige udgifter op for amtskommunen og de 3 bykommuner, at amtskommunen måtte betale for hver indlagt patient daglig 52 kr. 56 øre. Skanderborg kommune, som var den mindste, betalte kun 7 kr. 33 øre, Silkeborg 19 kr. 93 øre og Horsens 17 kr. 48 øre.

Det kan måske se ud til at være en underlig fremstilling, jeg giver her, men den er korrekt. Jeg vil gerne oplyse, at bestyrelsen bestod af 3 medlemmer fra amtsrådet og 1 fra hver af bykommunerne med amtmanden som formand, og enhver ansøgning om om at komme ind på plejestiftelsen tilgik først overlægen. Han gjorde så sine bemærkninger, og derefter blev ansøgningen forelagt bestyrelsen, og der har aldrig været uoverensstemmelse om, hvilke patienter der skulle optages. Med den økonomiske erfaring, som Skanderborg har måttet betale så dyrt for, er det forståeligt, at amtskommunen ikke kan indgå i et nyt samarbejde med en eller flere af amtets købstæder om oprettelse af en plejestiftelse for kronisk syge, før fordelingsreglen i § 73 er blevet ændret.

Til understregning af det, jeg her har fremført, vil jeg gerne pege på, at ved amtsrådsforeningens generalforsamling i Nykøbing F. i 1942 var der en debat om det samme emne, under hvilken amtmand Lassen fra Svendborg indledte en diskussion, der særligt drejede sig om fordelingsreglen.

Han sagde, at reglen i loven var uheldig, og at han følte en vis beskæmmelse ved at forelægge sagen på mødet, da han i ministeriet selv havde været med til at formulere reglen; han mente, at det var bedst at få den ændret, og han følte det som en pligt at medvirke hertil. 4 dage efter sendte Svendborg amtsråd en skrivelse herom til amtsrådsforeningens bestyrelse, og den 28. april 1943 skrev amtsrådsforeningens bestyrelse til arbejds- og socialministeriet om at få den ønskede ændring foretaget. Men man har ikke fået svar fra ministeriet endnu.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Det ærede medlem hr. Johannes Jensen har i sit spørgsmål peget på, at udgiftsfordelingen mellem kommuner efter folketal i henhold til forsorgslovens § 73 kan komme til at virke meget vilkårligt i tilfælde, hvor bykommuner og amtskommuner i fællesskab har oprettet plejestiftelser for kronisk syge.

Hertil kan jeg svare, at jeg er opmærksom på, at disse refusionsregler næppe er hensigtsmæssige, og når der trods reglen i forsorgslovens § 39 om, at der i ethvert amt kan indrettes en eller flere plejestif-